

Latviešu valodā izdotas Lūsindas Railijas grāmatas:

Atsevišķi romāni

Orhideju nams

Lavandu dārzs

Meitene uz kraujas

Pusnakts roze

Olīvkoks

Itāļu meitene

Enģeļu koks

Taureņu istaba

Cikls "Septiņas māsas"

Septiņas māsas

Vētru māsa

Ēnu māsa

Pērļu māsa

Mēness māsa

Saules māsa

Lūsindas Railijas darbu pamatā ir brīnišķīgi, izdomas pilni stāsti. Arī romāns "Mīlestība vēstule" visā 478 lappušu garumā piedāvā lasītājiem iespēju doties aizraujošā ceļojumā un kopā ar daudziem lieliskiem varoņiem izdzīvot pārsteidzošus sižeta pavērsienus un līdzdarboties senu karalisko aprindu noslēpumu atklāšanā.

Lancashire Evening Post

Spriedzes un aizdomu piesātināti notikumi, mīlestība, ģimenes noslēpumi un drāmas neļauj nolikt malā šo lielisko romānu, pirms aizšķirta tā pēdējā lappuse.

Bookliterati

Iekārtojieties ērti, lai nekas jums netraucētu izbaudīt šī neparastā romāna negaidītos sižeta pavērsienus, piedzīvojumus, mīlestību, briesmas un ķildas! Lūsinda Railija nepārprotami ir mana mīļākā rakstniece.

Shaz's Book Blog

Romāns "Mīlestības vēstule" jo īpaši patiks tiem lasītājiem, kuri ieinteresēti seko līdzī ar karaliskajām ģimenēm saistītiem noslēpumiem un intrigām, kā arī labprāt lasa aizkustinošus mīlasstāstus...

Columbia Missourian

The
LOVE
LETTER

Lucinda
Riley
∞

LŪSINDA RAILIJA
MĪLESTĪBAS
VĒSTULE

No angļu valodas tulkojusi
Ligita Lanceniece

821.111-31

Ra 312

Lucinda Riley
THE LOVE LETTER

Copyright © Lucinda Riley, 2018

All rights reserved.

Cover design © Miriam Edmunds

Cover photos © (woman) Laura Kate Bradley / Arcangel Images;
(city) Mark Owen / Arcangel Images

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

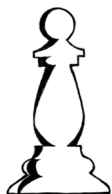
© Tulkojums latviešu valodā, Līgita Lanceniece, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9458-3

Džeremijam Trevetenam

Karaļa gambīts

*Atklātne, kurā baltie upurē savu bandinieku,
lai izvilinātu melno bandinieku.*

Prologs

Londona, 1995. gada 20. novembris

– Džeims, dārgais, ko tu dari?

Viņš apjucis pavērās apkārt un tad sagrīlojās.

Viņa paguva saķert viņu pirms kritiena. – Tu miegā staigāji, vai ne? Nāc, aizvedīšu tevi atpakaļ uz gultu.

Mazmeitas rāmā balss vēstīja, ka viņš vēl aizvien ir tepat, uz šīs zemes. Viņš zināja, ka bija stāvējis šeit kāda konkrēta iemesla dēļ, ka viņam bija steidzami vēl kas jāpaveic – kaut kas, ko viņš bija atlicis līdz pēdējam brīdim...

Bet nu viss jau bija garām. Viņš nelaimīgs ļāva sevi gandrīz vilkšus aizvilkt uz gultu, nīzdam savus vārgos, nekam nederīgos locekļus, kas lika justies kā bezpalīdzīgam bērnam, un izklaidīgo prātu, kas kārtējo reizi bija viņu pievilis.

– Nu re, – viņa noteica, iekārtodama viņu ērtāk. – Kā ar sāpēm? Vai gribēsi vēl mazliet morfija?

– Nē. Lūdzu, es...

Tieši morfijs pārvērta viņa smadzenes želejā. Rīt viņš no tā atteiksies un tad spēs atcerēties, kas ir tas, kas viņam pirms nāves vēl jāpaveic.

– Labi, labi. Mēģini atslābināties un mazliet pagulēt, – viņa mierinoši sacīja, noglāstot viņam pieri. – Ārsts drīz būs klāt.

Viņš zināja, ka nedrīkst aizmigt. Aizvēris acis, viņš izmisīgi meklēja prātā... Atmiņu driskas, sejas...

Tad ieraudzīja viņu – tik skaidri kā dienā, kad abi pirmoreiz satikās. Tik skaistu, tik maigu...

– Atceries? To vēstuli, mīļais, – viņa čukstēja. – Tu man solīji to atdot...

Nu protams!

Viņš atvēra acis, mēģināja piecelties sēdus un ieraudzīja virs sevis mazmeitas norūpējušos seju. Un sajuta sāpīgu dūrienu vēnā.

– Dārgo Džeims, dakteris tev ievadīs kaut ko nomierinošu, – viņa teica.

Nē! Nē!

Bet vārdi nenāca pār lūpām, un, adatai ieslīdot dziļāk, viņš saprata, ka bija pārāk ilgi to atlicis.

– Man žēl, man ir ļoti žēl, – viņš nočukstēja.

Mazmeita noskatījās, kā viņa plaksti aizveras un ķermenis atslābst. Un, piekļāvusi savu gludo vaigu pie viņējā, sajuta, ka tas ir mikls no asarām.

*Bexansona, Francija,
1995. gada 24. novembris*

Viņa lēni iegāja viesistabā un devās pie kamīna. Šodien bija auksts, un viņas klepus bija pastiprinājies. Trauslais augums noslīga uz krēsla, viņa paņēma no galda jaunāko *The Times* numuru, lai, dzerot tik ierasto angļu brokastu tēju, palasītu nekrologus. Un ar skaļu troksni nolika porcelāna tasi uz apakštasītes, kad ieraudzīja rakstu, kas aizņēma trešdaļu no pirmās lapas.

DZĪVĀ LEĢENDA IR MIRUSI

Vakar savā Londonas mājā ģimenes locekļu klātbūtnē deviņdesmit piecu gadu vecumā no dzīves šķīrās, pēc dāzdu domām, izcilākais savas paaudzes aktieris sers Džeimss Herisons. Privāta bērū ceremonija notiks nākamnedēļ, bet janvārī ir ieplānots piemiņas dievkalpojums Londonā.

Viņas sirds sažņaudzās, un laikraksts rokās tik ļoti drebēja, ka viņa tikai ar mokām spēja izlasīt atlikušo raksta daļu. Līdzās rakstam bija attēls, kurā redzams, kā karaliene viņam pasniedz Britu impērijas ordeni. Asaru aizmiglotām acīm viņa nolūkojās vīrieša izteiksmīgajā profilā, biežajos, sirmot sākušajos matos...

Vai viņa... vai viņa uzdrošinātos atgriezties? Tikai šo vienu, pēdējo, reizi, lai atvadītos...?

Uz galda viņai priekšā dzisa ielietā tēja; viņa atšķīra nākamo lapu un turpināja lasīt, ar acīm gluži vai aprīdama detaļas par viņa dzīvi un karjeru. Bet tad viņas uzmanību piesaistīja cits ar mazākiem burtiem iespiests virsraksts.

NO TAUERA PAZUDUŠI KRAUKĻI

Vakar tika ziņots, ka no slavenā Londonas Tauera ir pazuduši kraukļi. Kā vēsta leģenda, putni tur ir mituši vairāk nekā piecsimt gadus un, saskaņā ar Čārlza II dekrētu, sargājuši cietoksni un karalisko ģimeni. Kraukļu prombūtni vakar vakarā pamanīja un trauksmi cēla to kopējs. Patlaban visā valstī notiek putnu meklēšana.

– Lai Dievs stāv mums klāt, – viņa nočukstēja, un vecajās dzīslās iestrāvoja bailes. Tā, iespējams, bija tikai sagādīšanās, bet viņa ļoti labi zināja, ko vēsta šī leģenda...

Londona, 1996. gada 5. janvāris

Džoena Hezlama skrēja pa Koventgārdenu; viņa smagi elsa, no piepūles sāpēja plaušas. Līkumodama starp tūristiem un skolēnu pulciņiem, viņa tik tikko izvairījās no uztriekšanās ielu muzikantam, mugursoma noslidēja uz viena sāna. Bedfordstrītu viņa sasniedza brīdī, kad pie vārtiem, kas ved uz Sv. Pāvila baznīcu, piestāja limuzīns. Kad šoferis izkāpa, lai atvērtu tā aizmugures durvis, mašīnu ielena fotogrāfi.

Nolāpīts!

Ar pēdējiem spēkiem Džoena pieveica atlikušos metrus līdz vārtiem un ieskrēja bruģētajā pagalmā; pulkstenis uz dievnama sarkano ķieģeļu sienas apliecināja, ka viņa ir nokavējusies. Tuvojoties ieejai, viņa pārļaida skatienu paparaci bariņam un ieraudzīja, ka Stīvs, viņas fotogrāfs, ir ieņēmis lielisku vietu uz pakāpieniem. Džoena pamāja, kā atbildi saņēma augšup paceltu iekšī un laužās cauri pūlim, kas bija apstājies no limuzīna izkāpušo slavenību. Iespraukusies baznīcā, viņa redzēja, ka visi soli, ko ar maigu mirdzumu apgaismoja pie augstajiem griestiem piekārtie kroņlukturi, ir ļaužu pilni. Skanēja sērīga ērģeļmūzika.

Nozibinājusi durvju sarga priekšā savu preses akreditācijas karti, Džoena, gaisu kampfama, atviegloti atslīga pēdējā solā. Pleci pacēlās un nolaidās pēc katra elpas vilciena, kamēr viņa rakņājās pa somu, meklējot pildspalvu un blokotu.

Kaut arī baznīcā valdīja ledains aukstums, Džoena juta, ka uz pieres ir izspiedušās sviedru lāsītes; ātrumā uzvilktā smalkvilnas

džemperā atlokāmā apkakle nepatīkami lipa pie miesas. Viņa sadabūja salveti un izšņauca pilošo degunu. Tad, ar pirkstiem izbraukusi caur garo, tumšo matu ērkuli, atlaidās pret sola atzveltni, aizvēra acis un centās nomierināties.

Tikai dažas dienas pēc Jaunā gada, kas bija iesācies tik daudzsoļoši, Džoena jutās tā, it kā būtu nokritis, nē, būtu ar spēku nogrūsta no *Empire State Building* jumta. Bez brīdinājuma.

Metjū... Iemesls bija viņas mūža mīlestība – nu jau bijusi.

Džoena sāpīgi iekoda lūpā, cenšoties piespiest sevi neraudāt, un, pastiepusi kaklu priekšējo, altārim tuvāko rindu virzienā, ar atvieglotumu konstatēja, ka ģimenes locekļi, kurus visi gaidīja, vēl nav ieradusies. Paraudzījusies atpakaļ uz durvīm, viņa redzēja, kā ārā paparaci, turēdami gatavībā fotokameras, aizkūpina cigaretes. Priekšā sēdošie pavadītāji sagrozījās neērtajos koka solos un sāka sačukstēties ar saviem kaimiņiem. Džoena ātri pārlaida acis pūlim, lai piefiksētu savam rakstam pieminēšanas vērtās slavenības; viņa pūlējās atšķirt tās pēc pakaušiem, kas lielākoties bija pelēki vai balti. Pierakstot viņu vārdus bloknotā, prātā atkal uznira ainas no vakardienas...

Pēcpusdienā pavisam negaidīti uz viņas Kraučendas dzīvokļa sliekšņa bija uzradies Metjū. Pēc kopīgās liksmošanas Ziemassvētku un Jaungada sagaidīšanas svinībās viņi bija nolēmuši dažas dienas mierīgi padzīvot katrs savās mājās, pirms atkal būs jāatgriežas darbā. Diemžēl Džoennai šīs dienas bija nācies pavadīt, ārstējot briesmīgas, gadiem nepiedzīvotas iesnas. Un durvis viņa atvēra, tērpusies vecajā, siltajā pidžamā, ar Vinnija Pūka termoforu rokās un strīpainām vilnas zeķēm kājās.

Viņai uzreiz bija skaidrs, ka kaut kas nav labi, – tas bija noprotams pēc tā, ka Metjū bija palicis stāvam pie durvīm un atteicies novilkt mēteli. Un arī pēc viņa skatiena, kas šaudījās apkārt, pievērsdamies visam, tikai ne viņai, Džoennai...

Pēc brīža viņš bija paziņojis, ka esot daudz domājis. Ka neredzot viņu abu attiecībām turpinājumu. Un tāpēc varbūt esot pienācis laiks tās izbeigt.

– Mēs esam bijuši kopā jau sešus gadus – kopš pabeidzām universitāti, – viņš sacīja, knibinādams cimdus, kas bija viņas Ziemassvētku

dāvana. – Es nezinu... man vienmēr likās, ka vēlāk, pēc kāda laika, es vēlēšos apprecēties ar tevi – oficiāli savienot mūsu dzīves. Bet tāds mirklis tā arī nav pienācis... – Viņš neveikli paraustīja plecus. – Un, ja man nav šīs sajūtas tagad, šaubos, vai tāda jebkad radīsies.

Sažņaugusi rokās termoforu, Džoena raudzījās viņā, Metjū seja bija vainīgi piesardzīga izteiksme. Viņa iebāza roku pidžamas kabatā, atrada miklu salveti un izšņauca tajā degunu. Un tad cieši ielūkojās viņam acīs.

– Kas viņa ir?

Nākamajā acumirkli Metjū seja un kakls piesarka. – Es negaidīju, ka tā notiks, – viņš murmināja, – bet tā nu ir sanācis, un es nespēju turpināt izlikties.

Džoena atcerējās pirms četrām dienām kopā aizvadīto Jaungada nakti. Un nosprieda, ka izlikšanās viņam bija padevusies sasodīti labi.

Viņu sauca Samanta. Un viņa strādāja tajā pašā reklāmas aģentūrā, kur strādāja Metjū. Ieņēma nozīmīgo galvenās grāmatvedes amatu. Viss esot sācies tajā vakarā, kad Džoena dežurēja pie kāda toriju partijas parlamentārieša mājas un nokavēja Metjū aģentūras Ziemassvētku ballīti. Džoenas prātā vēl aizvien riņķoja vārds “klišeja”. Bet tad viņa apsauca sevi – klišejas taču ir cilvēku uzvedības kopsaucējs.

– Es zvēru, ka ļoti centos aizmirst par Semu, – Metjū apgalvoja. – Visu Ziemassvētku laiku. Bija jauki būt Jorkšīrā kopā ar tavu ģimeni. Bet tad pagājušonedēļ es viņu atkal satiku, mēs ātri izdzērām pa glāzei un...

Džoena bija ārā no spēles. Samanta iekšā. Tieši tik vienkārši.

Džoena spēja vien šokēta noraudzīties Metjū un ar bailēm un dusmām gaidīt, kas vēl viņam sakāms.

– Sākumā domāju, ka tā ir tikai pēkšņa aizrauššanās. Bet tad nolēmu: ja esmu tik pārņemts ar citu sievieti, es nedrīkstu tev melot. Tāpēc es daru tikai to, kas ir pareizi. – Un viņš lūdzoši lūkojās viņā, it kā gaidītu pateicību par savu cēlo rīcību.

– Kas ir pareizi... – Džoena atkārtoja neskanīgā balsī. Tad viņa izplūda drudžainās asarās un kā no tālienes saklausīja Metjū

murminātos atvainošanās vārdus. Pēc brīža, ar piespiešanos atvērusi pietūkušos, saraudātos plakstiņus, viņa paraudzījās puisī, kas nokaunējies un sarāvēs sēdēja viņas padilušajā ādas klubkrēslā.

– Vācies ārā, – viņa čērksstošā balsī noteica. – Tu, sasodītais, melīgais, nelietīgais krāpniek! Ārā! Uz līdzenas vietas!

Tagad, vēlreiz visu atceroties, Džoenu visvairāk aizskāra tas, ka viņš vairs nebija mēģinājis taisnoties. Tikai piecēlies, kaut ko murminādams par lietām, ko ir atstājis viņas dzīvoklī, un to, ka vēlāk, kad viss būs norimis, vajadzētu mierīgi aprunāties, un tad steigšus izmeties pa durvīm.

Atlikušo vakaru Džoena bija pavadījusi raudot, pa telefonu sarunājoties ar māti, atstājot asarainu ziņu labākā drauga Saimona balss pastā un šņukstot aizvien miklākajā Vinnija Pūka termofora mīkstajā apvalkā.

Ar vairāku *Night Nurse* tablešu un brendija palīdzību viņa galu galā iemīga. Par laimi, pirms Ziemassvētkiem darbā aizvadīto virsstundu dēļ viņai pienācās dažas brīvdienas.

Bet šorīt deviņos iezvanījās mobilais tālrunis. Džoena bija atmodusies no zāļu radītā miega un pasniegusies pēc telefona, klusībā cerot, ka tas varbūt ir nožēlas māktais Metjū, kurš beidzot ir sapratis, kādu milzīgu postu nodarījis.

– Tas esmu es, – asi noskaldīja balss ar glāzgoviešu akcentu.

Džoena klusībā nolamājās. – Sveiks, Alek! – viņa šņaukādāmās atbildēja. – Ko vēlies? Es šodien nestrādāju.

– Atvaino, bet tev nāksies to darīt. Alise, Ričijs un Bills ir slimi. Savas brīvās dienas varēsi izmantot citreiz.

– Tad jau mēs visi esam vienā klubīnā. – Džoena pārspīlēti skaļi ieklepojās. – Piedod, Alek, bet arī es burtiski mirstu nost.

– Uztver to šādi: šodien jāpastrādā, bet sev pienākošos brīvo laiku varēsi izbaudīt, kad būsi vesela.

– Nē, es nevaru. Man ir temperatūra, tik tikko turos kājās.

– Gan jau tiksī galā – tas ir sēdošs darbiņš Koventgārdenas Aktieru baznīcā. Tur šodien desmitos ir piemiņas dievkalpojums seram Džeimsam Herisonam.